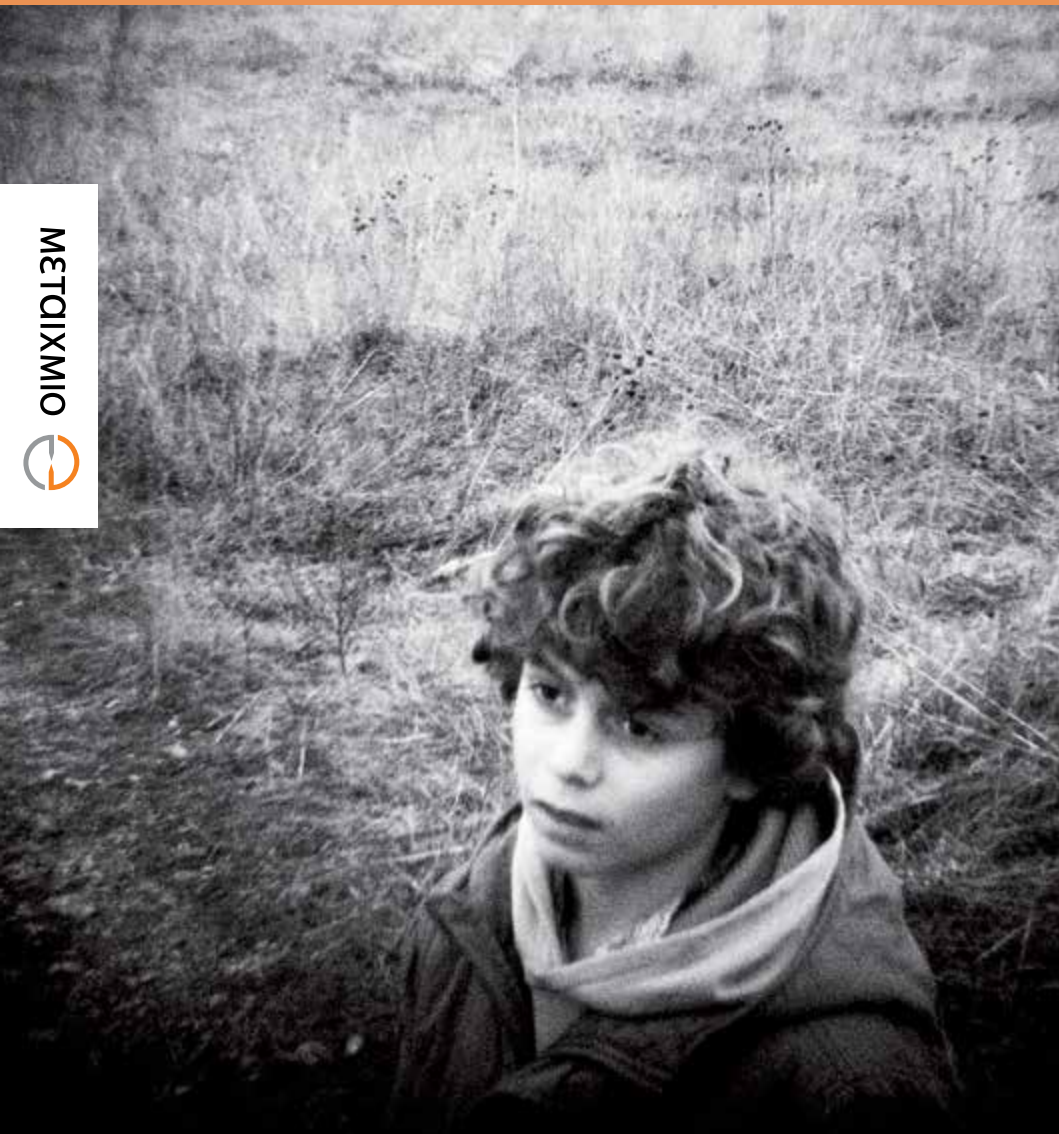

ΚΩΣΤΑΣ Β. ΚΑΤΣΟΥΛΑΡΗΣ

Στο στήθος μέσα χάλκινη καρδιά

ΜΕΤΟΙΧΙΜΙΟ

Αθήνα, 11 Νοεμβρίου 2013

Αξιότιμε κ. διευθυντή,

Μου ζητήσατε πρόσφατα με σχετικό έγγραφό σας (αρ. πρωτ. 718 – 4-11-2013), να σας καταθέσω την άποψή μου (την «Απολογία μου») για μια σειρά από αιτιάσεις που σχετίζονται με τον πρώην μαθητή του Γυμνασίου μας Αθανάσιο (Νάσο) Γκέτσο, στο πλαίσιο ενδεχόμενου πειθαρχικού ελέγχου εναντίον μου. Συγκεκριμένα, με το εν λόγω έγγραφό σας, μου ζητήσατε να τοποθετηθώ –με τη μεγίστη δυνατή ακρίβεια (sic)– σε τρία ερωτήματα που, όπως λέτε, έχουν προκύψει από τη σχετική προκαταρκτική έρευνα που διενεργήσατε εσείς προσωπικά, με τη συνδρομή συναδέλφων καθηγητών αλλά και της Σχολικής Συμβούλου κυρίας Όλγας Κονδύλη.

Παραθέτω, αντιγράφοντας, τα τρία ερωτήματα που μου απευθύνετε:

α. Είναι αλήθεια ότι απειλήσατε, από τηλεφώνου, τους γονείς (συγκεκριμένα, τη μητέρα) του μαθητή ότι σε περίπτωση που το παιδί τους δεν συνέχιζε στο λύκειο θα τους καταγγείλετε για «παραμέληση ανηλίκου»;

β. Είναι αλήθεια ότι αλληλογραφούσατε (μέσω προσωπικού ηλεκτρονικού ταχυδρομείου) με τον εν λόγω μαθητή ακόμη κι όταν εκείνος είχε πάψει, τύποις, να είναι μαθητής σας;

γ. Ποια είναι η φύση της επαφής σας με τον πρώην μαθητή του σχολείου μας Αθανάσιο Γκέτσο; Κινείται η σχέση αυτή μέσα στο ενδεδειγμένο πλαίσιο που ορίζει τη σχέση εκπαιδευτικού-μαθητή;

Ακολουθούν οι απαντήσεις μου:

α. Ναι.

β. Ναι.

γ. Φτάσαμε στο «ζουμί».

Αγαπητέ κ. διευθυντή,

Όπως γνωρίζετε, ο Γκέτσος υπήρξε μαθητής μου για μία και μόνη χρονιά, δύο έτη νωρίτερα, δηλαδή στη Β' Γυμνασίου, την τάξη στην οποία διδάσκω τα τελευταία οκτώ χρόνια. Οι επιδόσεις του στο δικό μου αντικείμενο, αλλά και γενικότερα το επίπεδο των προβληματισμών και της ψυχονοητικής ωριμότητάς του, υπερέβαιναν κατά πολύ τα συνηθισμένα και απαιτούσαν χειρισμούς

που δεν μπορούσαν ούτε έπρεπε να εξαντληθούν στο πλαίσιο του μαθήματος στην τάξη. Γνωρίζετε πολύ καλά, και το έχουμε συζητήσει και προσωπικά, ότι ο εν λόγω μαθητής αποτελούσε αυτό που ονομάζουμε «παραδειγματική» εξαίρεση, περίπτωση δηλαδή για την οποία το εκπαιδευτικό μας σύστημα δεν διαθέτει επαρκείς μέριμνες, ενώ αυτό που απαιτούσε η «περίπτωση», τόσο για εκπαιδευτικούς όσο και για γενικότερους ψυχοκοινωνικούς λόγους, είναι ακριβώς αυτό που δεν προβλέπεται: *ειδική παιδεία*.

Κατά συνέπεια, η απάντηση στο δεύτερο σκέλος του γ' ερωτήματος δεν μπορεί παρά να είναι αρνητική. Όχι, η σχέση μου με τον μαθητή δεν κινήθηκε εντός του ενδεδειγμένου πλαισίου, γιατί οι ανάγκες του παιδιού ήταν πολύ ευρύτερες. Η ανταπόκρισή μου σε αυτές τις ανάγκες –μαθησιακές αλλά και σχετιζόμενες με τη γενικότερη ευαισθησία του μαθητή, όπως και με τις ιδιαιτερότητες της καταγωγής του– συνέτεινε, πιστεύω, ώστε ο εν λόγω μαθητής να αριστεύσει στη Β' τάξη του Γυμνασίου, όπως είχε αριστεύσει και στην Α' και όχι μόνο στα φιλολογικά, αλλά σε όλα τα μαθήματα. Το τι συνέβη στη συνέχεια, στη Γ' τάξη του Γυμνασίου, κι όχι μόνο ο μέσος όρος του κατακρημνίστηκε αλλά και εξωθήθηκε να διακόψει τις σπουδές του και να μην παρουσιαστεί στο λύκειο στην αρχή του σχολικού έτους που διανύουμε, θα έπρεπε να είναι το αντι-

κείμενο μιας άλλης «προκαταρκτικής έρευνας» – της μοναδικής εύλογης έρευνας.

Θέλοντας, λοιπόν, να σταθώ αρωγός σε αυτή την προκαταρκτική έρευνα που ποτέ δεν θα διατάξετε, καταθέτω τρία ερωτήματα που ίσως σας φανούν χρήσιμα για την Απολογία που ποτέ δεν θα συντάξετε:

α. Πόσες διδακτικές ώρες χάθηκαν τα δύο τελευταία χρόνια στο σχολείο που διευθύνετε, είτε λόγω κινητοποιήσεων των εκπαιδευτικών είτε λόγω «κινητοποιήσεων» των μαθητών; (Γίνεται δεκτή και η απάντηση στο αντίστροφο ερώτημα: πόσες διδακτικές ώρες έγιναν πραγματικά κι εν πλήρη ηρεμία στο σχολείο που διευθύνετε, κατά την τελευταία διετία;)

β. Αληθεύει ότι μία μόνο κατάληψη διήρκεσε 17 μέρες και ότι υποστηριζόταν, εμμέσως, από τη διεύθυνση (από εσάς, δηλαδή); Ποια μέτρα πήρατε ώστε να μην υπάρξουν καταστροφές κατά τη διάρκεια της κατάληψης και ποια μέτρα πήρατε στη συνέχεια ώστε να αποδοθούν ευθύνες για τις ζημιές που υπέστη το σχολείο μας (κλοπή υπολογιστών, καταστροφή εργαστηρίου χημείας, σπάσιμο υαλοπινάκων, κάψιμο θρανίων κ.ά.).

γ. Επί του προκειμένου: Γνωρίζετε ότι ο μαθητής Νάσος Γκέτσος έχει πέσει θύμα σχολικού εκφοβισμού και προπηλακισμών, με αποκορύφωμα τον ξυλοδαρμό του κατά τη διάρκεια κατάληψης; Είναι αλήθεια ότι ένας εκ

των μαθητών που συμμετείχαν στον ξυλοδαρμό (πρωτοστάτησε, σύμφωνα με μαρτυρίες) είναι γιος συναδέλφου συνδικαλιστή και πως γι' αυτό τελικά δεν έγινε καμιά έρευνα, και το περιστατικό αποδόθηκε σε εξωσχολικούς;

Θα μπορούσα να συνεχίσω και με άλλα σχετικά ερωτήματα, αλλά σταματώ εδώ. Τα υπόλοιπα τα γνωρίζετε: Έπειτα από τον ξυλοδαρμό, που έλαβε χώρα μήνα Νοέμβριο (στη διάρκεια των «εκδηλώσεων» για το Πολυτεχνείο), ο Γκέτσος δεν ήρθε στο σχολείο για δύο εβδομάδες. Η απουσία του δεν καταγράφηκε, με παρέμβαση της διεύθυνσης (δική σας, δηλαδή), κι έτσι από διοικητικής άποψης είναι πλέον «αόρατη». Τη συνέχεια επίσης τη γνωρίζετε: Ένας μαθητής-φαινόμενο στο δημοτικό αλλά και στα δύο πρώτα χρόνια του γυμνασίου, με εξαιρετικές μαθησιακές επιδόσεις, εμφανίζεται πλέον ως «μαθητική διαρροή» στην Α' Λυκείου. Κρυπτόμενος πίσω από το γεγονός ότι το λύκειο δεν περιλαμβάνεται στην υποχρεωτική εκπαίδευση, καθώς επίσης κι ότι τυπικά δεν ανήκει στη δική σας αρμοδιότητα ως Διευθυντή του Γυμνασίου, αποφασίσατε να αφήσετε το γεγονός χωρίς ουσιαστική διερεύνηση. Για να ρίξετε και ολίγη μελάνη καθώς ξεγλιστρούσατε, προκαλέσατε και μια Ένορκη Διοικητική Εξέταση εναντίον του «ιδιόρρυθμου φιλόλογου». Βολικό.

Τέλος, όσον αφορά το πρώτο μέρος του γ' ερωτημάτων σας, για τη «φύση της σχέσης μου» με τον πρώην μαθητή

μου, δεν νομίζω ότι μπορώ να σας απαντήσω κατά τρόπο που θα την κατανοούσατε, ακόμα κι αν το θέλατε. Επειδή όμως αυτό το έγγραφο, η Απολογία μου, δεν απευθύνεται μόνο σ' εσάς, θα αποτολμήσω μιαν απάντηση διά της πλέον ευθείας οδού που γνωρίζω:

Ω ανήμπορο ποίημα

ανήμπορο ανήμπορο

ατελέσφορο.

Οι νεκροί

δεν ανασταίνονται.

Υπάρχουν.

Με τιμή,
Αργύρης Σταυρινός
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

A

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Έναρξη σχολικής χρονιάς, ημέρα τρίτη. Ο μικρός δεν έχει δώσει σημεία ζωής. Ο διευθυντής Νεφελούρος, πολυδύναμος πατέρας, αφού ενημερώθηκε από τον υποδιευθυντή του γειτονικού λυκείου ότι ο Αθανάσιος (Νάσος) Γκέτσος του Γεωργίου δεν έχει εμφανιστεί στο σχολείο, αποφάσισε να σταλεί επιστολή γνωστοποίησης της απουσίας στους γονείς του παιδιού, δεδομένου ότι η εγγραφή του στο Λύκειο, τον Ιούνιο, είχε γίνει κανονικά. Παράλληλα, ενημερώθηκε η Σχολική Σύμβουλος Όλγα Κονδύλη, ενώ το σχετικό έγγραφο κοινοποιήθηκε και στο οικείο Γραφείο Εκπαίδευσης και, προληπτικά, στο Αστυνομικό Τμήμα Κολωνού. Ενημερώθηκε, τέλος, κι εκείνος, άτυπα από τον διευθυντή, ως «φιλόλογος και μέντορας του απόντα» – το δηκτικό υπονοούμενο, ηλίου φαεινότερο.

όμως εμείς μόνο τη φήμη ακούμε,

Στο τηλέφωνο, μια κοριτσίστικη φωνή με ηχόχρωμα αλλοτινών καιρών του απάντησε ότι ο Νάσος δεν ήταν στο

σπίτι. Γιατί δεν έχει παρουσιαστεί στο σχολείο; Καμιά απόκριση. Ο πατέρας του; Στην Αλβανία, δουλειές. Ο αδερφός του; Καμιά απόκριση. Παίρνοντας το πιο επίσημο ύφος του: Θα τον αναζητήσει η αστυνομία. Κινδυνεύετε να κατηγορηθείτε για παραμέληση ανηλίκου, το γνωρίζετε; Λείπει στην Αλβανία για δουλειές, έσκουξε η φωνή πληγωμένου πουλιού λες και την είχε ρωτήσει ξανά για τον πατέρα. Το καταλάβατε αυτό που σας είπα; ανέβασε τους τόνους εκείνος. Ο Νάσος είναι ανήλικος. Κινδυνεύετε να κατηγορηθείτε για παραμέληση ανηλίκου.

Σιωπή από την άλλη μεριά.

γνώση δεν έχουμε καμιά,

Κι αμέσως μετά, αλλάζοντας χροιά, του λέει: Κι εσένα τι σε κόφτ’;

Είχε ακούσει καλά; Ήταν απλώς και μόνο ειρωνικός ο τόνος της ή μήπως, όπως του φάνηκε, υπήρχε κάτι πρόστυχο στον τρόπο που έφτυσε τις λέξεις;

– Κι εσένα τι σε κόφτ’;

όμως εμείς μόνο τη φήμη ακούμε, γνώση δεν έχουμε καμιά,

ΚΩΣΤΑΣ Β. ΚΑΤΣΟΥΛΑΡΗΣ

Στο στήθος μέσα χάλκινη καρδιά

Αθήνα, Σεπτέμβριος 2013: ο 15χρονος Νάσος, ο πιο χαρισματικός μαθητής του γυμνασίου, δεν εμφανίζεται την πρώτη μέρα στο λύκειο. Ο μόνος που δεν αποδέχεται την εξαφάνιση του παιδιού, με το οποίο τον συνδέουν πολλά περισσότερα από το πάθος τους για την Ιλιάδα, είναι ο φιλόλογός του Αργύρης Σταυρινός.

Κι ενώ στην πόλη αθροίζονται τα θύματα ενός ασίγαστου κοινωνικού πολέμου, ο Αργύρης θα βρεθεί μπροστά σε ένα κουβάρι από πολλαπλά νήματα που τον οδηγούν άλλοτε σε νυχτερινές περιπλανήσεις στα στενά του Κολωνού κι άλλοτε αντιμέτωπο με τα φαντάσματα μιας οδυνηρής προσωπικής ήττας.

Πού όμως τελειώνει το ατομικό τραύμα και πού αρχίζει το συλλογικό; Πόσος «ηρωικός κόσμος» χωράει στην παρωδία της ελληνικής καθημερινότητας; Κι αν η αγάπη είναι «το κοινότερο νόμισμα», γιατί είναι τόσο δύσκολο να το αποκτήσουμε;

ISBN: 978-618-03-1631-5

9 786180 316315

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81631